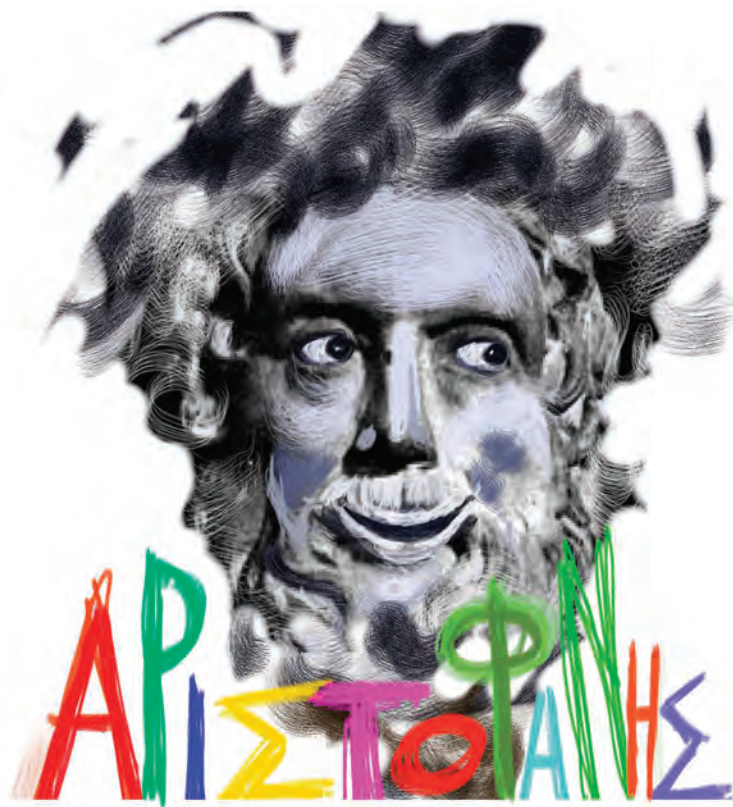
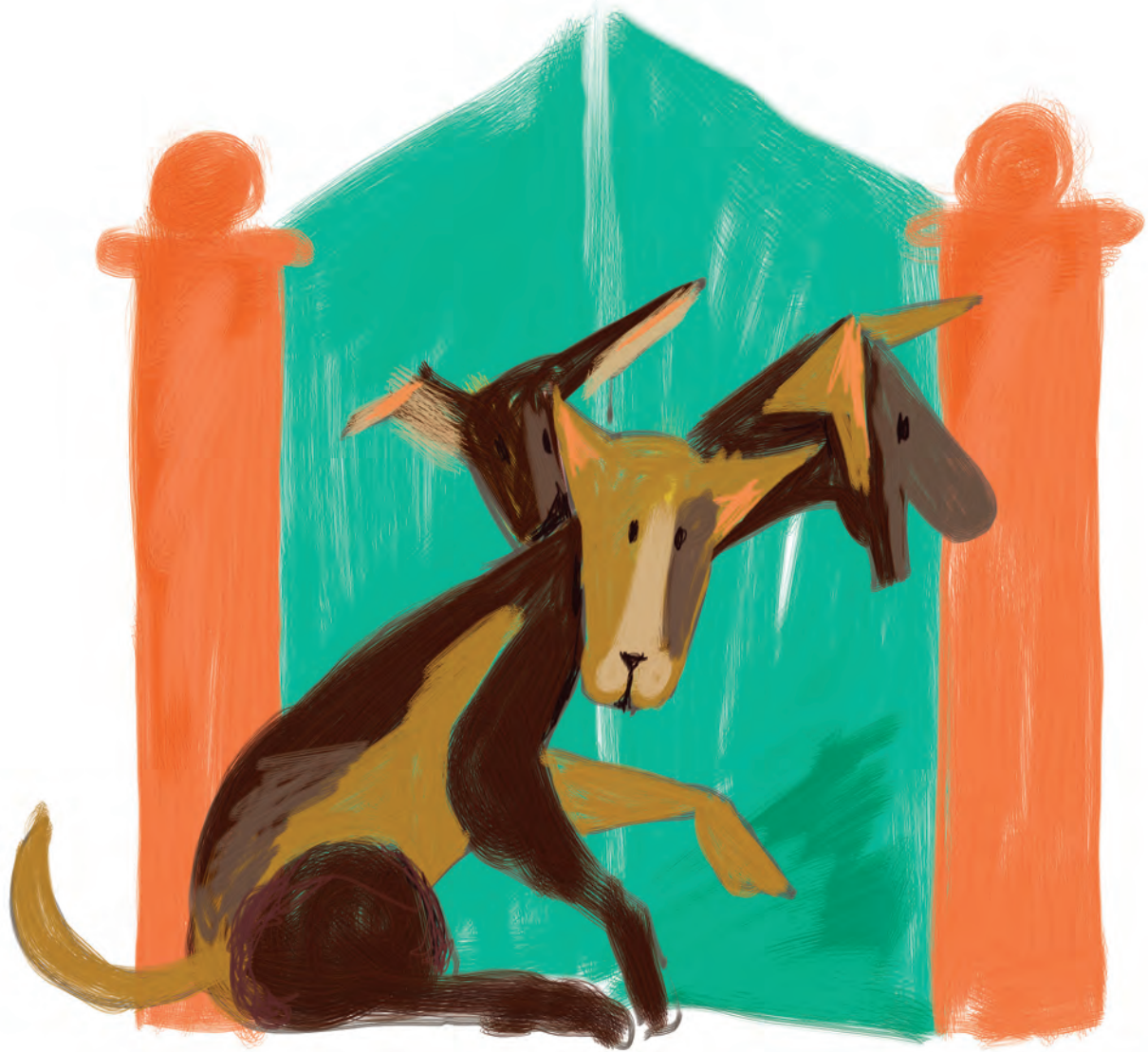

Πριν πολλά χρόνια,
τότε που ο Αριστοφάνης έγραφε
τις ιστορίες αυτές,
όλοι νομίζανε πως, όταν κάποιος πεθαίνει,
αφήνει τούτη τη γη και πάει
σ' έναν άλλο τόπο.
Το μέρος αυτό το λέγαν Άδη.
Εκεί αφεντικό ήταν ο θεός Πλούτωνας
και ο Χάρος ήταν ξενοδόχος.
Στην πόρτα φύλακας ήταν ένας
μεγάλος άγριος σκύλος, ο Κέρβερος
– γιατί στον Άδη δεν ήταν εύκολο να μπεις,
εκτός κι αν ήσουν πεθαμένος.

Δύο φίλοι περπατούνε και τα λένε:

— Μπορείς να μου πεις πού πάμε φορτωμένοι,
και τι γελοίο ντύσιμο είναι αυτό; Ποιος νομίζεις
πως είσαι;

— Α, Ξανθία, φίλε μου, δε φτάνει
που εγώ είμαι πεζός κι εσύ πας καβάλα,
μα θέλεις κι όλα να τα ξέρεις! Λοιπόν, μάθε:
Πάμε στον Άδη!

— Στον Άδη; Θα τρελάθηκες!

— Ποιος, εγώ; Καθόλου! Πάω να φέρω πίσω
έναν μεγάλο ποιητή που πέθανε. Χωρίς ποίηση
η ζωή δεν αξίζει.

— Μα αυτά που φορείς είναι τα ρούχα του ήρωα
Ηρακλή. Τι πάει να πει αυτό; Έχουμε Απόκριες μήπως;

— Όχι, ανόητε! Τα 'βαλα επίτηδες,
γιατί ο Ηρακλής είναι ο μόνος ζωντανός
που κατάφερε να φτάσει ως τον Άδη.
Λέω πως, αν με δει έτσι ντυμένο ο Χάρος,
μπορεί να ξεγελαστεί και να μ' αφήσει να μπω.
— Πονηρέ Διόνυσε! Ωραία το σκέφτηκες.
Και μ' εμένα τι θα γίνει; Θα μπορέσεις να
με πάρεις μαζί σου;
— Ακολούθα με. Πάμε να ρωτήσουμε
τον Ηρακλή, που έχει πάει και ξέρει.

